Capillus enim, & ſupercilium, & cilium, genere cõgeniti pili cõtinentur, éxque his ſupercilia tantùm nonnullis ætate prouectis obdenſantur. Quod cur ita ſit, alibi rationem attulimus. Reliqua autem vtraque genera, eadẽ illa de cauſa deficiunt, quòd partes ſuperiores ſanguinis parũ obtinentes, libido refrigerat. Ita enim efficitur, vt locus hic alimentũ concoquere non poſſit: cùm autem pili alimento caruerint, defluant neceſſe eſt. 20 Quam ob cauſam qui mingendi deſiderio tenentur, cõcumbere nequeunt? An quòd meatus implentur. Quod autem plenum humoris eſt, id nullum præterea humorem poteſt ſuſcipere. 21 Cur gignendi facultas iis tollitur, qui à varicibus tenentur, ſiue homo, ſiue aliquid ex cæterorum animantiũ numero eſt? An quòd varix flatu trãſlato fieri ſolet, quocirca in vitiis atræ bilis accommoda eſt. Fit autem concubitus quoque cum flatus excurſu. Quam ob rem ſi impetus ille agitur, cùm varix exercet, ſemen non inſuper excitatur, ſed refrigeratur. Fit igitur inde, vt penis tentigo emarceſcat. 22 Quare qui concumbunt, reſolui, atque languere magna ex parte ſolent? An quòd ſemen omni ex parte corporis ſecretio eſt. Itaque vt ædificij conſtructio, ſic corporis compactio quatitur, dum ſemen decedit, quaſi ſanguinis multum, aut aliqua pars alia decedat: ita quod exit, per opportunum eſt, & quod exiguum ex multo alimento conficiatur, quemadmodum amylum ex farina. 23 Cur iis, qui concumbunt, ſi deſiderio mingendi tenentur, penis intendi vehementiùs poteſt? An quòd foramina plena redduntur humoris, ſemen per anguſta ſe promens, molem efficit ampliorem, atque extollit: penis etenim ad ipſos meatus eſt poſitus.

24 Quam ob cauſam tentigo, & amplificatio penis illa exiſtere poſſit? An duplex cauſa eſt, vna, quòd pondus vergens poſt teſtes facit, vt penis erigatur: teſtes enim vicem fulcimenti vectorij capiunt. Altera, quòd foramina ſpiritu admiſſo implentur, ita vt genitale membrum intumeſcat, atque ſe erigat. An humor auctus, tranſlatúſque facit vt moles amplior redundet: penis tamen, qui menſura inſigni adoleuerit, minùs ſe patitur efferri: fit enim vt ita pondus à fulcimento vectis remotius maneat. 25 Qua de cauſa qui rẽ agunt veneream, aut qui ea ætate ſunt, quæ ſufficiat veneri, malè olent, viruſq; hirci reddunt: pueri autem non ita olent? An ſpiritus puerorum (vt dictum iam eſt) humorem, ſudorémque concoquere poteſt, virorum

A κεφαλὴ γὰρ καὶ ὀφρὺς καὶ βλεφαρὶς, συγγενεῖς τρίχες. τούτων δὲ μόνον ἐνίοις αἱ ὀφρύες δασύνονται πρεσβυτέροις γινομένοις. δι' ἣν δὲ αἰτίαν, εἴρηται ἐν ἄλλοις. αἱ ἕτεραι δὲ, διὰ τὸ αὐτὸ ἄμφω λείπουσιν. αἴτιον δὲ, ὅτι καταψύχει τὰ ἄνω ἡ λαγνεία ὀλίγαιμα ὄντα· ὥστε οὐ πέττει τὴν τροφὴν ὁ τόπος. οὐ λαμβάνουσαι δὲ τροφὴν, ἐκρέουσιν αἱ τρίχες.

B κ Διὰ τί οὐρητιῶντες οὐ δύνανται ἀφροδισιάζειν; ἢ ὅτι πλήρεις γίνονται οἱ πόροι; τὸ δὲ πλῆρες ὑγροῦ, οὐ δέχεται ἄλλο ὑγρόν.

κα Διὰ τί αἱ ἰξίαι τοὺς ἔχοντας κωλύουσι γεννᾶν, καὶ ἀνθρώποις, καὶ τῶν ἄλλων ζώων ὅ,τι ἂν ἔχῃ; ἢ ὅτι ἡ ἰξία γίνεται, μεταστάντος πνεύματος; διὸ καὶ ὠφελεῖ πρὸς τὰ μελαγχολικά. ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀφροδισιασμὸς μετὰ πνεύματος ἐξόδου. εἰ οὖν ὁδοποιεῖται ἡ ὁρμὴ γινομένου αὐτοῦ, C οὐ ποιεῖ ὁρμᾶν τὸ σπέρμα, ἀλλὰ καταψύχεται· μαραίνει οὖν τὴν συντονίαν τοῦ αἰδοίου. κβ Διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες ἐκλύονται καὶ ἀσθενέστεροι γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ; πότερον διὰ τὸ ἀπὸ πάντων ἔκκρισιν εἶναι τὸ σπέρμα· ὥστε δεῖ οἰκοδομήματος αἱ ἁρμονίαι, καὶ τοῦ σώματος οὕτω σφουμένη σύνθεσις ἐστὶ τῷ ἀπεληλυθέναι· δεῖ εἰ τὸ αἷμα ἐξέλθῃ, ἢ πᾶν, ὅ,τι ἄλλο μέρος, D οὕτω σφόδρα ἐπίκαιρον τὸ ἄξιόν ἐστι· καὶ ὃ ἐκ πολλῆς γίνεται τροφῆς ὀλίγον, δεῖ τὸ ἄμυλον ἐκ τοῦ σταιτός. κγ Διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες καὶ οὐρητιῶντες ἐντείνουσιν; ἢ πληρουμένων τῶν πόρων ὑγρότητος, τὸ σπέρμα ὑπεξιὸν ἐν ἐλάττονι τόπῳ, πλείονά τε ὄγκον ποιεῖ καὶ αἴρει; ἐπίκειται γὰρ τὸ αἰδοῖον ἐπὶ τοῖς πόροις. κδ Διὰ τί ἡ σύντασις γίνεται τοῦ αἰδοίου καὶ ἡ αὔξησις; ἢ διὰ δύο; E διά τε τὸ βάρος ἐπιγίνεσθαι ἐν τῷ ὄπισθεν τῶν ὄρχεων αἴρεσθαι; ὑπομόχλιον γὰρ οἱ ὄρχεις γίνονται· [καὶ] διὰ τὸ πνεύματος πληροῦσθαι τοὺς πόρους. ἢ τοῦ ὑγροῦ αὐξανομένου, καὶ μεθισταμένου, ἢ ἐξ ὑγροῦ γινομένου, ὁ ὄγκος μεῖζον γίνεται; τὰ λίαν δὲ μεγάλα, ἧττον αἴρεται, διὰ τὸ ποῤῥωτέρω τὸ βάρος τοῦ ὑπομοχλίου γίνεσθαι. κε Διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες F καὶ οἱ τοιοῦτοι, δυσώδεις· (οἱ δὲ παῖδες, οὔ) καὶ τοῦ καλουμένου γράσου ὄζουσιν; ἢ τῶν πνευμάτων (ὥσπερ εἴρηται) τὰ μὲν τῶν παιδίων, πέττει τὸ ὑγρὸν, καὶ τοὺς ἱδρῶτας·